

שעוריות

מוקיי-פיוז

המעם לא יהיו מנקיביזנס! החליטה הנהלת התאחדות הכדורגל על כן, ערב התחרות עם שבדיה, התכנסה הנהלה לישיבה מיוחדת, כשדרישה אחת בפי חבריה: להשיב על ההאשמות שהופיעו בהעולם הזה (1300 והלאה) והעיתקי גם עלידי ידיות אחרונות וזמעריב. האיש שנדרש להשיב: סגן היושב ראש, צבי (האיש בעל הצלקתי) ברים.

חברי הנהלה תבעו ממנו דינוחשבון מפורט של מכירת וחלוקת הכרטיסים ל-מישחקים הבינלאומיים. והעיקר: הסבר מדוע דחקו רוקוקו מקבל ביום האחרון את ה-כרטיסים להפצה ליד האיציטדיון? ברים, שלפני שבוע חנך בגאחה קולנועי, שהוא בנה מרחצויו בתל-ברוך, טירב לענות. כלומר: הוא היה מוכן לספר כמה כרטיסים הודפסו, כמה כרטיסים נשרפו וכמה כסף שלם מההתאחדות. אבל מי קיבל כספים מההתאחדות, מי קיבל אלפי כרטיסי-הנחה למכירה במחירים מופקעים — על זאת לא היה מוכן ברים לענות. פנו לגיבור! אמר.

גם הגובר, מנחם הלר, התחמק ממתן תשובה. כמו ברים, לא רצה לסבך אנשים ששיתפו עמו פעולה. לא נותר, איפוא, אלא לפנות למשטרה בבקשה רשמית: שתחקור את מנחם הלר וצבי ברים על כל הפרטים ה-מוסתרים בעיסקות המילוניים של הכרטיסים.

ספסרי-מישנה. המשטרה, מצידה, הת-ליטה השבוע החלטה מקבילה: הפעם לא יהיו מנקיביזנס. סיפר קופאילשעבר של רוקוקו לכתב העולם הזה: "יומיים של התחרות ערכה המשטרה חיפוי-פתע. היא ידעה שאין להשיג כרטיס בכל העיר, אבל היה גם ברור שהכרטיסים ישנם — והם יופיעו ברבע האחרון ליד שער האיציטדיון." אולם החיפושים לא העלו דבר. כי הפעם עבר העסק לידי אנשי-המקצוע המומחים ביותר במדינה, עליהם לא הצליחה המשטרה להתגבר עד כה. הכרטיסים נמכרו ליד ה-דואר המרכזי בתל-אביב, מקום בו אפשר לראות רוכלים מוכרים סחורות-ימאים ובו מרוכזות הבורסה השחורה של תל-אביב. הספסרים לא מכרו כרטיסים לבודדים, כי אם רק בסיטונות, לספסרי-מישנה.

המשטרה לא אמרה נושא. ביום המישחק הופיעו סביב האיציטדיון מאות שוטרים ב-מדים. מלבדם הסתובבו גם עשרות בלשים, שהתעורבו בין הקהל ועקבו אחריו כל ספסר שמכר כרטיסים. לעיני הבלשים והשוטרים נמכרו לניצלה מחמשת אלפים כרטיסים.

המחירים: כרטיס-עמידה שמונה לירות (במקום שלושה); כרטיס-ישיבה — עד שלו-שים לירות, במקום המחיר המכסמלי של עשר ליי. גם הפעם לא חסר מנקיביזנס עם ביקורות ומכירה חוזרת של כרטיסי-עמידה. גם כרטיסי-הנחה נמכרו ביוקר, על-ידי אנשים שאין להם זכות להחזיקם.

המשטרה נכנסת לפעולה. המישחק החל. בתוך עוד הצטופפו אלפי אהדי כדור-רגל, שלא הספיקו לקנות כרטיסים. סביב כל ספסר נוצרה פקעת של גברים סחרי-סבלנות. המחירים המשיכו להרקיע לשחקים. ואז נכנסה המשטרה לפעולה. הבלשים ש-התחקו כל הזמן אחרי הספסרים ידעו בד-יוק את מי עליהם לעצור.

לפתע קמה בהלה. כל מי שהחזיק כרטיס-סיס בידו ניסה להיפטר מהם. לזרוק אותם — לא רצה. למכור אותם ביוקר — פחד. התוצאה — הם מכרו אותם במחיריהם ה-רשמיים. היו אף כאלה מתחת למחיר הקרן. סיפר בעל-משרד-כרטיסים מרקו תורג'י-מן: "נתנו לי בסך-הכל 300 כרטיסים למכור-רה. הם נגמרו ביום אחד, ויותר לא יכולתי להשיג. כשבאתי לאיציטדיון, אחרי התחלת המישחק, מכרו לי כרטיס בחצי-מחיר."

פעולת המשטרה עוררה עתה את השאלה: האם תצטמצם כל הפעולה נגד אותם ספסרי-משנה קטנים — או שמה יהיה זו התחלה של חקירה עמוקה ורצינית, אשר תחשוף את כל השותפים הנהנים מן הרמייה ה-גדולה? כי, אם המשטרה אינה מוכנה לעשות זאת, חייבת לקום ועדת-חקירה מטעם ועדת-הספורט של הכנסת.

מעוניינים בכך כל אלה ששילמו מחיר מופקע עבור כרטיס, וכל מי שטוהר ה-ספורט חשוב לו. זהו בעיקר עניינה של ההתאחדות לכדורגל בישראל. כי אכן ה-עניינים המלוכלכים המתרחשים סביבה סופם שיפגעו בה ויחתימו את שמה הטוב — באם לא תדאג בעוד מועד לטאטא אותה.

אשליית ההתאוששות של הכדורגל הישראלי התכופצה בארבעה שערים, שהוגשו על

פלאטה שבדית

משחקי הבינלאומיים של נבחרת הכדור-רגל הישראלית, דומים לאחרונה להגללת מפעל-הפיס. כל שבועיים-שלושה, משקיעים רבבות אורחים מכספם כדי לרכוש כרטיס הגרלה במשחק שאת תוצאותיו אין לצפות מראש. פעם זכו בגורל, (נצחון על חבש 0:3) ונדמה להם כי מגיעה להם זכיה בכל פור. פעם שניה מוחזרת להם הקרן (תיקו) עם אוסטריה 1:1) והם מיחסים זאת רק למול הביש. אך כאשר מתברר להם כי בהגולה השלישית הפסידו, הם יוצאים ב-הרגשה כי רומו.

אך אל דאגה, בהגולה הבאה, במשחק נגד תורכיה בעוד שבועיים, שוב יזמרו כי-לם בצפיה אחידה לזכיה.

11 השבדים גבוהי הקומה ובהירי ה-בלורית, שהתיצבו השבוע במדי נבחרתם הלאומית למשחק נגד נבחרת הכדורגל ה-ישראלית היו צריכים לגרום נחת וקורת-רוח לחובבי הספורט הישראליים. כדורגל ב-איכות וברמה כפי שהם הציגו באיציטדיון רמת-גן, לא נראה מזה זמן רב בארץ. יתכן ונבחרת ישראל התיצבה כבר בשנים א-אחרונות נגד קבוצות חזקות יותר מאשר הנבחרת השבדית, והשיגה אפילו תוצאות מכובדות יותר. אולם מבחינה של הצגת-כדורגל, היתה זו המעולה שבכולן.

משחקם של השבדים לא היה כדורגל דוגמאתי וסטריאוטיפי. הם שיחקו בכל ה-שיטות המקובלות, תוך סינתזה, בהתאם לתנאים שנוצרו על המגרש. היה זה משחק של כדור שטוח וכדור בגובה, של מסירות ארוכות ומסירות קצרות, של בנין התקפות על הקיצוניים ובמקרה הצורך — מחץ-חנית של המרכז.

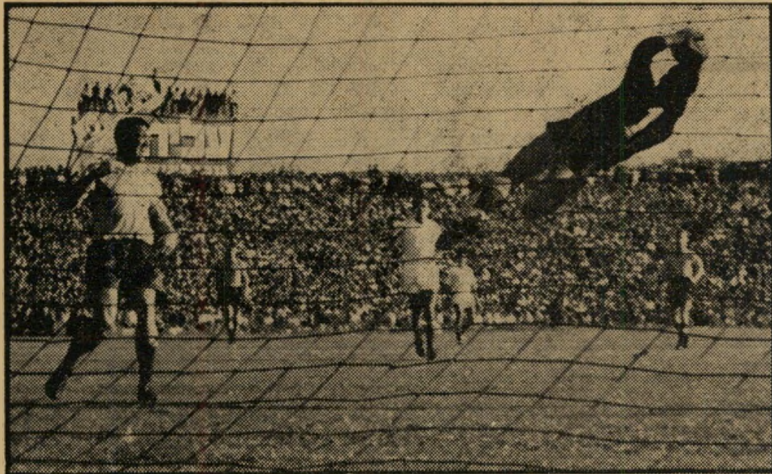
צורה זו של משחק, שתכונותיו הבולטות היו דינמיות, נוקשות ותנועת-הכדור במ-קום תנועת-השחקנים, גרמה לכך, שהמשחק, פרט לקטעים בודדים במהלכו, לא נשא אי-סי-מבריק וראחתני. אולם גדולתם של הכדורגל-נים השבדים היתה גלויה לכל.

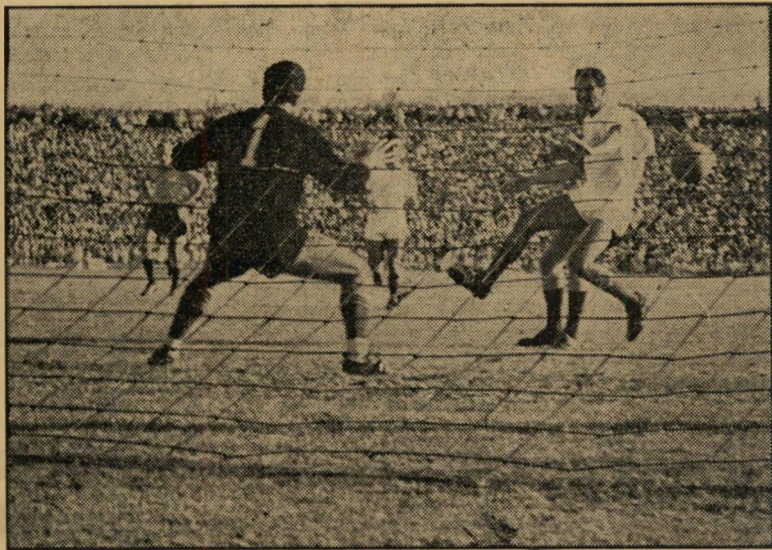
האשליה שנופצה

אך הקהל לא הכיר בכך, שמול כדורגל ברמה כזו אין לכדורגל ברמה-ישראלית כל אפשרות להתמודדות שחת-סכויים, אפילו אם הוא מיוצג על-ידי נב-חרת מעולה.

במקום הכרה זו — בא מפתי-הנפש של התבוסה. לו היתה הנבחרת הישראלית מב-קיעה ולוא רק שער אחד, דבר שלא היה משנה מאומה בהערכת משחקם של השבדים או הישראליים, היה בכך כדי לשנות כליל

אחד שלא נכנס דני אלקייס, שוער הנבחרת הישראלית, קולט בוינוק מרהיב את אחד הכדורים הבודדים שנבעטו לעבר השער הישראלי מבלי שימצאו את דרכם לרשת. היה זה כדור שנבעט לרוחב השער, כתוצאה מבעיטת קרן.

הגול השני שהדהים את הנבחרת הישראלית וקהל הצופים שנשאר המום ומשותק. החלוץ השבדי שאלד בועט את הכדור לעבר השער, מאחורי גבו של המגן דניאל שמולביץ, המסתיר אותו. הכדור נראה בפינה הימנית, כשהשווער רחוק ממנו.

די המקשר השבדי שאלד, הנראה בתמונה בין המגינים הישראליים ליאון ואמציה לבקוביץ, הריצים לעבר השער. אמציה לבקוביץ הבלם היה אשם ישירות במתן האפשרות לשבדי להגיע למצב של בעיטה.

נמוך מדי קפץ השוער דני אלקייס, הנראה מחף באויר, סמוך לקרקע, מפנה את ראשו לעבר הכדור החודר לחלקו העליון של השער (ראה חץ). היה זה השער השלישי שהובקע על-